

РЕШЕНИЕ

№ 16317

гр. София, 09.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 25.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **4181** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и е образувано по жалба от 19.04.2024г. на Д. Д. М., ЛНЧ [ЕГН], от А., с адрес [населено място], [улица] отдел „ПМЗ-кв.Военна рампа“ на РПЦ-С. на ДАБ срещу Решение № 5336/08.04.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, като се твърди, че административният акт не отговора на изискванията на чл.35 и чл.36 АПК, издаден при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, при неизяснена фактическа обстановка и липса на анализ на заявените обстоятелства. Сочат се допуснати неточности при посочването на етническата принадлежност на жалбоподателя /пашун/респ. туркмен/, както и относно датите на настаняването му в РПЦ С.-на 22.02.2024г, и молба за възобновяване на 01.03.2024г., както и при обсъждане на обстановката в А.. Твърди се, че решението е постановено в нарушение на чл.9 от ЗУБ и чл.8 § 2 от Директива 2011/95/ЕС. По същество се иска отмяна на решението.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, в съдебното заседание изразява становище за неоснователност на жалбата, като счита, че при издаване на оспореното решение са спазени изискванията за законосъобразност и съответствие с материалния закон; посочва, че жалбоподателят не отговора на изискванията на чл.8 и чл.9 ЗУБ, че

чужденецът е задържан от властите в А. и е върнат, като е пребивавал в И. осемнадесет месеца, а в Турция е пребивавал нелегално шест месеца, което сочи, че мое да се приеме за трета сигурна държава. Иска се от съда решението на Председателя на ДАБ при МС да бъде потвърдено.

Административен съд София - град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че Д. Д. М. е подал молба за предоставяне на международна закрила вх. №ВР-13-4078/15.09.2023г. по описа на РПЦ- С., ПМЗ[жк]-л.57.

Във връзка с подадената молба е бил съставен Регистрационен лист, съдържащ данни на жалбоподателя /л.53/.

С Решение за настаняване №180/15.09.2023г. Д. Д. М. е настанен в РПЦ-С.,[жк], [улица].

Видно от докладна записка от 20.09.2023г. жалбоподателят е напуснал самоволно общежитието на отдел ПМЗ кв. Военна рампа“ и е в неизвестност от 20.09.2023г.

С Решение №22387/20.12.2024г. на Заместник-председателя на ДАБ при МС, на основание чл.77 ал.1 вр. чл.15, ал.1 т.1 и т.3 ЗУБ, производството по молбата на Д. Д. М. за предоставяне на международна закрила е прекратено, предвид самоволното му напускане на общежитието на Центъра и невъзможността да бъдат проведени процесуални действия за събиране на доказателства, свързани с молбата му, предвид това, че е в неизвестност.

На 22.02.2024г. чужденецът е подал молба до ДАБ при МС да бъде настанен в общежитието на отдел ПМЗ кв. Военна рампа.

С решение за настаняване №031/22.02.2024г. жалбоподателят е настанен отново в РПЦ-С.,[жк], [улица].

На 01.03.2024г. Д. Д. М. е подал молба за възобновяване на производството по подадената от него молба за международна закрила съгл. чл.77 ал.3 ЗУБ.

На 19.03.2024г е проведено интервю с чужденеца, за което е съставен протокол /л.18/.

Пред интервюиращия орган жалбоподателят е заявил, че е напуснал А. средата на 2021г., като е заминал за И., където е останал 18-19 месеца, а след това е заминал за Турция, където е останал 6 месеца, работил там, след което нелегално преминал българо-турската граница. При преминаването на границата е бил арестуван, поради което „трябваше да подам молба за закрила, аз не изчаках отговор и заминах за А.“, където подал нова молба за закрила, но след интервюто там е върнат в Р България. Изрично е отбелязал в интервюто, че е подал молба за международна закрила не по негово желание в България, а след това е подал молба в А..

Твърди, че не е осъждан или арестуван в държавата си по произход или в друга държава, не е имал проблеми във връзка с етноса или религията си. Като причини за напускане на А. посочва, че е имал конфликт с във връзка с чичо му и извършено убийство от жалбоподателя.

За преценката за основателността на подадената молба за международна закрила, е изготвена справка на дирекция "Международна дейност" в ДАБ при МС /л.13 и сл. от делото/ за изясняване на актуалната обществено-политическа обстановка в А.. В същата е посочено, че талибаните продължават да поддържат и консолидират властта в А., което създава период на относителна липса на въоръжен конфликт, но и ограничава основните права и свободи на населението.

Въз основа на горните данни е изготвено становище с предложение да бъде отказано

предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут по молбата на Д. Д. М..
С Решение № 5336/08.04.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС на Д. Д. М. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С решението, предмет на съдебната проверка за законосъобразност, издадено на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена. След анализ на причините за напускане от жалбоподателя на страната по произход-А., и заявените от него обстоятелства, сочени като основания за предоставяне на търсената закрила, е прието от административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец. В решението е посочено, че липсват данни и твърдения за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, и не се установяват дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване. Същият не е направил изявления за преследване, като липсва „преследване“ по чл.8 ал.4 ЗУБ, свързано с нарушение на основите права на човека. В оспорваното решение е посочено, че кандидатът не сочи други релевантни причини-не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти, в А., нито е заплашван или преследван по етнически или религиозни причини. Посочено, че в интервюто жалбоподателят е изложил противоречиви факти, като е заявил, че има опасност за живота му поради желанието за отмъщение за извършеното от него убийство, а същевременно заявява, че никой никога не го е заплашвал и насилвал след престъплението през 2019 до напускането на страната му през 2021г. Направен е анализ на общата общественно- политическа обстановка в А., както и на представената лична история на жалбоподателя, като е посочено, че чужденецът е напуснал А., не за да търси международна закрила, а за да търси по-добър начин на живот, като липсват посочени от него основателни опасения от преследване, визирани в чл.8 ал.1 ЗУБ. Като потвърждение за този извод на административният орган, в оспорваното решение е посочено, че чужденецът иска да достигне А. и по същество той е икономически мигрант.

По отношение на условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9 ал.1 т.1 и т.2 ЗУБ, е посочено от органа, че в молбата за закрила липсват твърдения за реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция. Не се установява спрямо него да са предприети такива действия от официалните власти на А., самият жалбоподател не излага подобни твърдения и молбата си за международна закрила. Въз основа на тези данни е формиран извод, че той не е бил изложени и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ.

Разгледана е хипотезата за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е посочено в решението, че към момента на издаване на оспорваното решение установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че чужденецът е бил принуден да отпътува поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. Прието е, че дори да е налице обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила.

Така описаната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на събраните в хода на съдебното производство писмени доказателства, съдържащи се приобщената

изпратена от ответника административна преписка, и представени от жалбоподателя в съдебно заседание, както и гласни доказателства, съдържащи се в дадените от жалбоподателя обяснения в проведеното съдебно заседание. В тази връзка, следва да се отбележи, че съдът цени така събраните доказателства в тяхната съвкупност, като отчита, че дадените обяснения са и средство за защита от страна на жалбоподателя, поради което следва да бъдат съпоставени и преценени с останалите доказателства по делото. Съдът внимателно преценява представената в съдебно заседание декларация от жалбоподателя /преведена от преводача в съдебно заседание/, като не кредитира същата, поради липса на яснота относно авторството и липсата на дата за издаването и-действително в същата е посочено, че тя изхожда от бащата на чужденеца, но този факт не може да бъде проверен по никакъв начин, още повече, че в дадените обяснения в съдебно заседание жалбоподателят е заявил, че баща му е убит. Отделно от това, изложеното като съдържание в посочения документ противоречи на останалите доказателства по делото и най-вече на изложеното от жалбоподателя по време на интервюто. Дори да се кредитира от съда така представеното доказателство, то в него не се съдържат данни за пряка и непосредствена опасност за жалбоподателя, съгласно изискванията на ЗУТ и международните актове.

При така установените факти, Административен съд София – град, Първо отделение, 21-ви състав, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 48, ал. 1 ЗУБ. Спазени са административнопроизводствените правила и разпоредбите на материалния закон.

Решението е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основания по чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. Административният орган е анализирал подробно и задълбочено бежанската история на чужденеца, както и справките на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ относно Афганистан, с отчитане на общото положение в държавата, актуалната общественно-политическа обстановка.

В жалбата се сочи, че при вземане на решението административният орган не е изградил вътрешното си убеждение въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички относими обстоятелства. Твърди се, че събраните в производството доказателства не са подложени на внимателна проверка и преценка в тяхната съвкупност, като са допуснати дори и грешки в оспорваното решение.

В тази връзка следва да бъде отбелязано, че действително на последната страница на решението на Председателя на ДАБ е посочено „туркмен“, а не пашун, но предвид ясната идентификация на жалбоподателя многократно преди и след това, този пропуск следва да бъде преценен като незначителен. По отношение на направените възражения, че налице противоречие в датите, съдът отбелязва, че липсва каквато и да е неяснота в тази насока, тъй като видно от представените доказателства на 22.02.2024г. жалбоподателят повторно е настанен в РПЦ-С. /предвид самоволното му напускане преди това/ и действително на 01.03.2024г е подал молба за възобновяване на производството, тъй като същото е прекратено преди това с решение

№22387/20.12.2024г. на Заместник-председателя на ДАБ при МС поради невъзможността за провеждане на процесуални действия с него, предвид самоволното му напускане на центъра за настаняване. Ето защо няма противоречие в оспорваното решение, като доколкото молба от 01.03.2024г е подписана лично от жалбоподателя, за него липсва основание за възражения в тази насока. Предвид гореизложеното не може да бъде споделен извода, че решението на административния орган е бланкетно, тъй като в него не само е обсъдена подробно личната история, изложена от жалбоподателя и справката за А., но са проследени ясно и хронологически действията на жалбоподателя.

Ето защо, според настоящия съдебен състав, възраженията в жалбата са неоснователни. Органът е извършил необходимите процесуални действия, при съблюдаване процесуалните норми на чл. 35 и чл. 36, ал. 3 от АПК и е изяснил релевантните факти. Мотивите на решението разкриват пълен анализ на доказателствените материали, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени в решението по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Отказът за предоставяне международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно преценката на ситуацията в А. и липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, за упражнявано физическо насилие и репресии. Преценена е възможността за предоставяне на хуманитарен статут и за прилагане на чл. 9 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки.

Обжалваният административен акт е издаден в съответствие с материалния закон. Материалноправните предпоставки за предоставяне статут на бежанец са установени в нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нормата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, като по тези причини същият не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването.

Според дефиницията, дадена с нормата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата; партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, когато може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2 на ал. 3, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни,

полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Посочените по време на проведеното от ДАБ интервю мотиви, настоящият състав намира, че не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не са налице обстоятелства, които да предполагат необходимост от закрила. Кандидатът не е преследван поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Спрямо него не е упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии. Ето защо следва да се приеме, че в бежанската история на чужденеца, не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в чл. 8 от ЗУБ понятие "основателно опасение от преследване", нито се твърди, че спрямо Д. Д. М. е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти нито в страната му по произход А.. В случая трябва да бъде извършена съпоставка между изложените от него факти по време на проведеното интервю и останалите доказателства по делото, а именно чужденецът в интервюто ясно е заявил, че желая да се установи в А., откъдето всъщност е върнат след задържането му, като така заявеното съвпада с изложеното в приложената докладна записка, че Д. Д. М. самоволно е напуснал РПЦ-С., без да уведоми властите за това, респ. да посочи къде може да бъде намерен.

Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че е напуснал А. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание молителят не е направил. В решението са разгледани и обсъдени и обстоятелствата по т. 3 на чл. 9, ал. 1 ЗУБ - тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен

или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година, относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Поради изложеното, с оспореното решение законосъобразно е отказано предоставяне на международна закрила. Не са налице основания за отмяна на оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли, като неоснователна.

Предвид гореизложеното, Административен съд-София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 19.04.2024г. на Д. Д. М., ЛНЧ [ЕГН], от А., срещу Решение № 5336/08.04.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: